

Ο Κρέοντας κατάλαβε τα λάθος του και τις αποφάσεις που πήρε που οδήγησαν στον θάνατο της οικογένειάς του, αποφάσισε όμως να μην αποκαλύψει αυτή την αλλαγή στο ήθος του δημόσια. Θεώρησε ότι ο λαός θα τον έβλεπε ως έναν αναποφάσιστο και αδύναμο ηγέτη, ο οποίος υποκύπτει στο συναίσθημα και όχι στην λογική και στο δίκαιο. Για να διατηρήσει λοιπόν την τιμή του και την ισχύ του ως ηγέτης έβγαλε δημόσια τον εξής λόγο:

«Λαέ της Θήβας, για άλλη μια φορά απειλήθηκε η πατρίδα μας και οι νόμοι της. Πρώτα από τον αδίστακτο Πολυνείκη ο οποίος πραξικοπηματικά προσπάθησε να καταλάβει τον θρόνο, και τώρα από την ανυπάκουη αδερφή του την Αντιγόνη, η οποία αρνήθηκε με πείσμα να τηρήσει τους νόμους και τις εντολές μου. Η μοίρα όμως φρόντισε και αυτοί οι δύο τιμωρήθηκαν με τον θάνατο όπως και θα έπρεπε. Αντίστοιχα με τον αδερφό της, έτσι και η Αντιγόνη θα μείνει άθαφτη, και όποιος τολμήσει να παραβεί αυτή την εντολή, θα έχει την ίδια μοίρα με αυτήν.»

Αυτά τα λόγια έτυχε να ακούσει και ο φύλακας, αυτός που είδε την Αντιγόνη την ώρα που έθαβε τον αδερφό της και την ανέφερε στον Κρέοντα. Ο φύλακας βλέποντας τις αποφάσεις του Κρέοντα άρχισε να έχει βαριές τύψεις για τον θάνατο την Αντιγόνης. Άρχισε να σκέφτεται ότι τίποτα από αυτά δεν θα είχε συμβεί αν ο ίδιος δεν ήταν δειλός και δεν υπέκυπτε στον φόβο. Οργισμένος λοιπόν με τον Κρέοντα και ακόμα περισσότερο με τον εαυτό του, το πήρε απόφαση και το ίδιο βράδυ έχοντας εύκολη πρόσβαση στο παλάτι, μπήκε στο δωμάτιο του Κρέοντα την ώρα που αυτός κοιμόταν, και τον σκότωσε.

Ο Κρέοντας ξύπνησε ιδρωμένος, με έναν τρομερό πονοκέφαλο. Στον ύπνο του είχε δει ότι τον δολοφόνησε ένας υπήκοός του. Γελώντας και μόνο με την σκέψη σηκώθηκε αργά-αργά και τότε συνειδητοποίησε ότι δεν βρισκόταν στο δωμάτιό του. Βρισκόταν σε ένα απίστευτα σκοτεινό και κρύο μέρος, τόσο σκοτεινό που ο ίδιος δεν είχε καν την αίσθηση του βάθους. Όντας αναστατωμένος δεν μπήκε καν στον κόπο να αναρωτηθεί που βρισκόταν και απλά άρχισε να περπατάει. Μετά από όχι πολύ χρόνο κατάφερε να διακρίνει μπροστά του ένα βαθύ μπλε χρώμα και άρχισε να κινείται προς αυτό. Μπροστά του βρισκόταν ένας ποταμός, την άλλη όχθη του οποίου δεν μπορούσε να δει λόγω της πυκνής ομίχλης που αιωρούνταν από πάνω του.

«Ανέβα» Είπε μία βαθιά αντρική φωνή. Τρομαγμένος ο Κρέοντας γύρισε απότομα το κεφάλι του και είδε μία ψηλή, λεπτή, μαυροντυμένη μάλλον μορφή να στέκεται όρθια σε μία βάρκα.

«Ποιος είσαι εσύ; Και πού βρίσκομαι; Πες μου.» Δεν έλαβε καμία απάντηση. Η μορφή συνέχισε να στέκεται ακίνητη στην βάρκα περιμένοντας τον Κρέοντα να ανεβεί. Ο Κρέοντας μην έχοντας άλλη επιλογή, ανέβηκε στην βάρκα. Ο βαρκάρης πήρε στα χέρια του το κουπί και άρχισε να κωπηλατεί.

«Πες μου άνθρωπε, πού βρισκόμαστε και προς τα που πηγαίνουμε;» Ο βαρκάρης για άλλη μια φορά έμεινε σιωπηλός. Ο Κρέοντας άρχισε να χάνει την υπομονή του.

«Ποιος νομίζεις ότι είσαι, και με αγνοείς με τόσο αυθάδη τρόπο; Ξέρεις ποιος είμαι; Είμαι ο βασιλιάς της Θήβας και έχω εξουσία περισσότερη από όση μπορείς να ονειρευτείς. Με την θέληση μου και μόνο μπορώ να σε καταδικάσω σε θάνατο.» Είπε ο Κρέοντας με βροντερή φωνή. Ο βαρκάρης έχοντας ακούσει όλα αυτά σταμάτησε ξαφνικά να κωπηλατεί, έμεινε για λίγο ακίνητος και σιγά-σιγά γύρισε το κεφάλι του προς τον Κρέοντα. Παρόλο που από το σκοτάδι δεν φαινόταν στο ελάχιστο το πρόσωπο του βαρκάρη, ο Κρέοντας ένιωσε

ένα παγερό και επιβλητικό βλέμμα να τον διαπερνάει. Ο Κρέοντας ήθελε να πει κάτι αλλά δεν του έβγαιναν οι λέξεις. Ο βαρκάρης γύρισε την πλάτη του στον Κρέοντα και άρχισε πάλι να κωπηλατεί.

Για το υπόλοιπο ταξίδι κανένας από του δύο δεν έβγαλε λέξη από το στόμα του. Μόνο όταν φτάσανε στην άλλη όχθη του ποταμού Αχέροντα ακούστηκε ξανά φωνή.

«Από εδώ και πέρα είσαι μόνος σου, και μη διανοηθείς ότι έχεις την παραμικρή δύναμη εδώ πέρα, θνητέ.» Είπε στυγνά ο βαρκάρης στον Κρέοντα και χάθηκε μέσα στην ομίχλη.

Οργισμένος ο Κρέοντας άρχισε να περπατάει χωρίς να σκέφτεται καν που πηγαίνει, γελώντας υστερικά σχεδόν με τις ανοησίες που έλεγε ο βαρκάρης.

«Δεν θα ξοδέψω άλλο χρόνο με τι ανοησίες που είπε αυτός ο κρετίνος» σκέφτηκε ο Κρέοντας αλλά στην πραγματικότητα στο πίσω μέρος του μυαλού του κρύβονταν αμφιβολίες και η σκέψη ότι μπορεί όντως να υπάρχει κάποιος με περισσότερη δύναμη και εξουσία από αυτόν. Μετά από λίγη ώρα έφτασε μπροστά σε ένα τεράστιο παλάτι, έξω από το οποίο στέκονταν τρεις άνδρες. Ένας από αυτούς άρχισε κατευθείαν να μιλάει, σαν να ήξερε την ερώτηση που ο Κρέοντας ήταν έτοιμος να κάνει.

«Μπροστά σου Κρέοντα βρίσκονται οι τρεις κριτές του Άδη, οι οποίοι θα αποφασίσουν ανάλογα με τις πράξεις και το ήθος σου, αν θα πας στα τάρταρα όπου θα σε περιμένει μια αιωνιότητα βασανιστηρίων, ή στα Ηλύσια πεδία, όπου θα συνοδέψεις τις ηρωικές και ενάρετες ψυχές.» Ο Κρέοντας τα άκουσε αυτά και δεν μπορούσε να τα πιστέψει.

«Αποκλείεται! Εγώ, ο βασιλιάς της Θήβας νεκρός. Αδιανόητο!»

«Αυτή η αλαζονεία σου είναι άλλος ένας λόγος για να πας στα τάρταρα.»

«Εγώ στα τάρταρα; Εγώ που πάλεψα για την δικαιοσύνη και για το καλό της πόλης μου!»

«Δεν σου λείπει μόνο η μετριοπάθεια λοιπόν αλλά και η αυτογνωσία! Όχι μόνο ήρθες αντίθετος στους θεϊκούς νόμους και προκάλεσες τον άδικο θάνατο δύο κοντινών σου ανθρώπων, αλλά πιστεύεις ακόμα ότι είσαι δίκαιος και αξιέπαινος. Και πάνω από όλα τολμάς ακόμα και μπροστά στους θεούς να αμφισβητείς την δύναμη και εξουσία τους. Η εξουσία που είχες πριν δεν σημαίνει τίποτα εδώ και πρέπει να το χωνέψεις αυτό. Ακόμα και αν το καταλάβεις όμως, είναι πλέον πολύ αργά για να επανορθώσεις.»

Ο Κρέοντας πήγε να πει κάτι αλλά προτού καν το καταλάβει δεν βρισκόταν πια μπροστά από τους τρεις άνδρες.

Τώρα βρισκόταν σε έναν άδειο τεράστιο χώρο. Γύρω του βρίσκονταν πάρα πολλοί περιπλανώμενοι άνθρωποι, όλοι από τους οποίους είχαν γυρισμένη την πλάτη τους σε αυτόν. Ακόμα και όταν ο Κρέοντας προσπαθούσε να προσεγγίσει κάποιον από αυτούς, αυτοί του γύριζαν την πλάτη και δεν του έδιναν καμία απάντηση. Για πρώτη φορά η παρουσία του Κρέοντα όχι απλά δεν είχε κύρος και ισχύ, αλλά δεν γινόταν καν αντιληπτή. Απελπισμένος άρχισε να βαδίζει και αυτός σαν τους ανθρώπους γύρω του, χωρίς να έχει κάποιο συγκεκριμένο προορισμό, μέχρι που είδε μπροστά του μία γνωστή μορφή να στέκεται ακίνητη και να τον κοιτάει κατάματα.

«Καιρός ήταν να έρθεις και εσύ σε αυτό το μέρος.» Είπε ο Οιδίποδας. Ο Κρέοντας δεν χρειαζόταν τίποτα άλλο για να πειστεί. Είχε αποδεχτεί πια ότι είχε πεθάνει.

«Πες μου Οιδίποδα, τι κάναμε για να αξίζουμε τον θάνατο και μία αιωνιότητα σε αυτή την κόλαση;»

«Αυτό είναι για τους θεούς να αποφασίσουν. Το τι πιστεύουμε εμείς οι άνθρωποι δεν έχει την παραμικρή σημασία για αυτούς. Ακόμα και εγώ που ότι έκανα το έκανα χωρίς την επίγνωσή μου, αποδέχτηκα την τιμωρία μου και δικαίως κατέληξα εδώ. Το γεγονός ότι εγώ δεν ήξερα τι έκανα ή το ότι εσύ πιστεύεις ότι έχεις πράξει σωστά, δεν αλλάζει το γεγονός ότι παραβήκαμε τους θεϊκούς νόμους και διαπράξαμε ύβρη.»

«Μα αυτό είναι άδικο.» Είπε ο Κρέοντας σαν μικρό παιδί που το μαλώνουν οι γονείς του.»

«Παράτα τα Κρέοντα, το πείσμα δεν θα σε οδηγήσει κάπου. Αποδέξου την μοίρα σου γιατί δεν μπορείς να την αλλάξεις, όσο αποφασισμένοι και να είσαι.»

«Τουλάχιστον που είναι ο γιός μου, να τον δω, να του ζητήσω συγγνώμη.»

«Ο γιος σου δεν βρίσκεται εδώ. Είναι μαζί με την Αντιγόνη στα Ηλύσια πεδία, αφού αυτοί οι δύο με θάρρος υπερασπίστηκαν τους θεϊκούς νόμους, βάζοντάς τους πιο πάνω και από την ίδια τους τη ζωή.»

Ο Κρέοντας δεν είχε υποστεί πιο σκληρή ήττα από αυτή. Όχι μόνο πέθανε και κατάλαβε ότι είχε άδικο, αλλά τώρα η άποψή του δεν είχε καμία σημασία, και η ύπαρξή του ήταν άσκοπη και ασήμαντη. Πάνω από όλα όμως, έπρεπε να ζήσει για πάντα μακριά από τον γιό του, ξέροντας ότι αυτός είναι με την Αντιγόνη, και μη μπορώντας να του απολογηθεί. Τόσες ήταν οι τύψεις του και το ψυχικό βάρος που κουβαλούσε, που μετά από κάποια χρόνια απλά σταμάτησε να σκέφτεται και σαν λοβοτομημένος κοιτούσε το άπειρο. Αυτή ήταν η αναπόφευκτη μοίρα του Κρέοντα, και όλων όσων προσπάθησαν σαν και αυτόν να παραβούν την θεϊκή θέληση και να σπάσουν τα δεσμά της μοίρας.